Cu haina iubirii s-acopăr mereu,
pe cel dezgolit de ispită,
şi rău să nu-l judec în cugetul meu,
rostind o sentinţă grăbită!

Iubirea, iubirea
să-mi umple de-a pururi
trăirea,
iubirea, iubirea
plinească-şi în mine
menirea.

Nici piatra osândei cea rece şi grea
în mine s-o am ridicată,
ci dragostea dulce, cu focul din ea,
să facă deplin judecată!

Iubirea, iubirea
să-mi umple de-a pururi
trăirea,
iubirea, iubirea
plinească-şi în mine
menirea.

Iar sabia sfânt-a dreptăţii de Sus nici când să n-o scot cu grăbire, ci pururi să-nvăţ de la Domnul Isus, dreptatea născută-n iubire.

Iubirea, iubirea
să-mi umple de-a pururi
trăirea,
iubirea, iubirea
plinească-şi în mine
menirea.

Cu plugul iubirii să scot nencetat
păcatul cu-a lui rădăcină,
că-n dragoste sufletul este curat,
prin ea se păstrează-n lumină!

Iubirea, iubirea
să-mi umple de-a pururi
trăirea,
iubirea, iubirea
plinească-şi în mine
menirea.

În răni de păcate să torn nesfârşit balsamul iubirii divine, căci dragostea-i semnul că Domnul slăvit născutu-m-a nou dintru Sine!

Iubirea, iubirea
să-mi umple de-a pururi
trăirea,
iubirea, iubirea
plinească-şi în mine
menirea.